

store Flertal, der er stabt her i Tinget, og som har arbejdet sammen i Landet og paa Rigsdagen, skulde mene, at det, at man fik et Antal mer eller mindre betydelige Love — de fleste vilde være ret ubetydelige — vedtaget i denne Samling, skulde være et passende Resultat for saa store Anstrengelser. Jeg kan ikke tro det. Jeg ser da ogsaa det samme ret tydeligt fremgaa af, at den vigtigste af de Sager, der ere komne til Behandling her, den, der har vaart størst Opsigt og Interesse ogsaa uden for Rigsdagen, nemlig Jærnbanelagen, af alle de Talere, der overhovedet have udtalt sig politisk om den, ogsaa i det andet Ting, er knyttet sammen med en ordinær Finanslovs Vedtagelse. Brede Medlemmer ere altsaa ganske klare over, at hvis de vilde have de Jærnbaner, som der er arbejdet saa stærkt for, hvis de vilde føre ind i deres Kredse, naar de komme tilbage fra Rigsdagen, paa Jærnbane, maa de have en ordinær Finanslov med i Vognen, og under dette Tryk, som jeg tilstaar er meget mildt lavet af Jørerer for den moderate Gruppe her i Tinget, og under det Tryk, som den Politik, der har været ført i Landet, overhovedet lægger paa de Herrer fra begge Sider, er det mig ganske klart, at en ordinær Finanslovs Vedtagelse i Aar er i Øjeblikket en given Ting. Jeg tror, at man kan sige til det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Bosjen), som er Jørerer for den moderate Gruppe, at nu er Tiden omme, nu er Fristen inde, nu maa han rykke ud med Kongeriget, og hvis han ikke kan det, hvis han ikke samtidig kan opføre de Boliger, hvor man fra de to Sider skal vo fredelig sammen her i Landet, hvis han nu ikke kan komme til at staa paa Finanslovens Tinde og der tale med de mægtige, saa vil han inden denne Samlings Slutning ligge i en meget bedrøvelig Tilstand ved Laarnets Fod (Afskydelse). Ja de Herrer sige nej, men der er ikke nogen af de Herrer, som ikke inderst i sit Hjerte ere overbeviste om, at denne Politik fører med historisk Nødvendighed, med den Tingene iboende Logik til Forhandling om en ordinær Finanslov og til dens Vedtagelse, og hvis det ikke sker, er Politikken sprungen riu for dem (Modsigelse). Det saa vi at se; jeg gaar nu ud fra, at det vil ske, jeg tror, at der er Fornuft endnu i det danske Folketings Flertal, og derfor fører dette til det, det skal. Naar der nu vedtages en ordinær Finanslov — det gaar jeg altsaa ud fra, der bliver — saa vil denne Finanslov være Decharge for, hvad der er stet her i Landet, den vil være det Midde, hvormed der skal stettes, hvad der er stet af Grundlovsbrud, af pro-

visoriske Foranstaltninger, af Ødslen med Landets Penge, den skal overhovedet være en Tilgivelse for det meget brutale Politiregiment, der er ført her i Landet. Men dermed have vi andre, som denne Kamp ogsaa delvis er ført imod, som have nydt den Ære at være de Jænder, paa Baggrund af hvem man har kunnet ordne hele det store Flertal til den Fred, som nu skal sluttes, intet at bestille. Det er jo klart, at vi intet have at gøre med Betingelserne, og da vi ikke have noget at gøre med Betingelserne, da vi hverken have Magt til at forandre dem eller til at deltage i Forhandlingen, og i og for sig heller ikke have nogen Vilje til at være med, anse vi det for rettest ogsaa at holde udenfor de Forsøg eller de første Skridt, som gøres for at saa dette sat i Værk. Det er vor Grund til hverken at stemme for eller stemme imod den nuværende Finanslov, men holde os uden for Afstemningen. Dermed holde vi os uden for det, som vi en Gang ere stillede uden for af de Herrer, og naar man er stillet uden for, er der ingen Trang fra vor Side til at komme med ind i det, de Herrer nu have imellem sig. Jeg anbefaler altsaa, at man afholder sig fra at stemme ved den endelige Vedtagelse af Finansloven.

Den yngre Ordfører (H. Holm):

Jeg er ikke til Stands at optage en almindelig politisk Diskussion med de ærede Medlemmer, som nu have udtalt sig fra Mindretallets Standpunkt. Jeg vil blot til det ærede Medlem for Ringløbing Amt 1ste Valgfreds (S. C. Christensen) sige, at hans Stilling allermindst kan indbyde til nogen Forhandling nu, idet hans Stilling jo er den, at han ikke har noget imod at stemme for Finansloven, saaledes som vi foreslaa den, det betoner han atter og atter; men han har en Formenting om de „Hensigter“, vi muligvis have, og af Hensyn til disse formodede Hensigter hos os vil han ikke stemme for den Finanslov, han i og for sig godt kan stemme for. Det forekommer mig at være en mærkelig Stilling. Jeg troede ellers, at jeg og det ærede Medlem vare enige om at misbillige alle Forsøg paa at dømme Folk for deres Hensigter. Der var jo en Gang en Mand her i Landet, der blev dømt, ikke for noget, han havde gjort, eller for noget han havde sagt, men for noget, man mente, han havde til Hensigt at ville gøre eller sige. Det misbilligede det ærede Medlem i høj Grad, og jeg vilde ønske, han altid vilde staa paa samme Standpunkt som den Gang og derfor ikke vilde inblade sig paa at lade sine Afstemninger her bestemme